

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 12ης Μαρτίου 1998 *

Στην υπόθεση T-207/97,

Georges Berthu, βουλευτής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Chelles (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τον Alexandre Varaut, δικηγόρο Παρισιού, 9, rue Alfred de Vigny, Παρίσι,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Jean-Paul Jacqué, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και Ignacio Díez Parra, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1103/97 του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 1997, σχετικά με ορισμένες διατάξεις που αφορούν την εισαγωγή του ευρώ (ΕΕ L 162, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Καλογερόπουλο, Πρόεδρο, C. W. Bellamy και J. Pírung, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 16 Οκτωβρίου 1996, η Επιτροπή υπέβαλε μια «πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου σχετικά με ορισμένες διατάξεις που αφορούν την εισαγωγή του ευρώ» [COM (96) 499 τελικό], με την οποία πρότεινε στο Συμβούλιο την αντικατάσταση της ονομασίας «ECU» του ενιαίου νομίσματος από την ονομασία «ευρώ».
- 2 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Νοεμβρίου 1996, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της προαναφερθείσας προτάσεως της Επιτροπής. Με διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Μαΐου 1997, T-175/96, Berthu κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-811), η προσφυγή αυτή απορρίφθηκε ως προδήλως απαράδεκτη.
- 3 Στις 17 Ιουνίου 1997 το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει του άρθρου 235 της Συνθήκης ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) 1103/97, σχετικά με ορισμένες διατάξεις που αφορούν την εισαγωγή του ευρώ (ΕΕ L 162, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1103/97).

- 4 Σύμφωνα με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1103/97, «κατά τη σύνοδο που πραγματοποίησε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στη Μαδρίτη [στις 15 και 16 Δεκεμβρίου 1995] αποφασίστηκε ότι η ονομασία “ECU”, που χρησιμοποιείται για την Ευρωπαϊκή Νομισματική Μονάδα στη Συνθήκη, αποτελεί γενικό περιγραφικό όρο· (...) οι κυβερνήσεις των δεκαπέντε κρατών μελών επέτυχαν την κοινή συμφωνία ότι αυτή η απόφαση αποτελεί τη συμφωνημένη και οριστική ερμηνεία των οικείων διατάξεων της Συνθήκης· (...) το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο θεώρησε επίσης ότι η ονομασία του ενιαίου νομίσματος πρέπει να είναι η ίδια σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, λαμβανομένης υπόψη της ύπαρξης διαφορετικών αλφαβήτων».
- 5 Όσον αφορά την επιλογή της κατάλληλης νομικής βάσεως, στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του ίδιου αυτού κανονισμού εκτίθεται ότι «το άρθρο 109 Α, παράγραφος 4, τρίτη πρόταση, της Συνθήκης το οποίο επιτρέπει στο Συμβούλιο, με ομόφωνη απόφαση των συμμετεχόντων κρατών μελών, να λάβει τα λοιπά μέτρα που είναι αναγκαία για την ταχεία εισαγωγή του ενιαίου νομίσματος, μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως νομική βάση μόνον όταν θα επιβεβαιωθεί, σύμφωνα με το άρθρο 109 Ι, παράγραφος 4, ποια κράτη μέλη πληρούν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την υιοθέτηση του ενιαίου νομίσματος· (...) είναι συνεπώς αναγκαίο να χρησιμοποιηθεί το άρθρο 235 της Συνθήκης ως νομική βάση για τις εν λόγω διατάξεις όπου υπάρχει επείγουσα ανάγκη ασφαλείας δικαίου· (...) η εισαγωγή του ευρώ άπτεται της καθημερινής ζωής ολοκληρώρου του πληθυσμού των συμμετεχόντων κρατών μελών».
- 6 Έτσι, βάσει των θεωρήσεων που προεκτέθηκαν, το Συμβούλιο θέσπισε το άρθρο 2 του κανονισμού 1103/97, το οποίο ορίζει τα εξής:

«1. Κάθε περιεχόμενη σε νομική πράξη αναφορά σε ECU, όπως αυτό αναφέρεται στο άρθρο 109 Ζ της Συνθήκης και ορίζεται στον κανονισμό (ΕΚ) 3320/94, αντικαθίσταται με αναφορά στο ευρώ και σε σχέση ένα ευρώ προς ένα ECU. Οι αναφορές στο ECU που περιλαμβάνονται σε μια νομική πράξη χωρίς τον παραπάνω ορισμό τεκμαίρονται αναφορές σε ECU όπως αναφέρεται στο άρθρο 109 Ζ της Συνθήκης και ορίζεται στον κανονισμό (ΕΚ) 3320/94. Το τεκμήριο αυτό είναι μαχητό λαμβανομένων υπόψη των προθέσεων των μερών.»

- 7 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο προσφεύγων, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Ιουλίου 1997, άσκησε προσφυγή δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, ζητώντας την ακύρωση του κανονισμού 1103/97.
- 8 Με υπόμνημα που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Σεπτεμβρίου 1997, το Συμβούλιο υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, επί της οποίας ο προσφεύγων κατέθεσε τις παρατηρήσεις του στις 7 Νοεμβρίου 1997.

Αιτήματα των διαδίκων

- 9 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή·

— να ακυρώσει τον κανονισμό 1103/97.

- 10 Με την ένσταση απαραδέκτου, το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

11 Με τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που υπέβαλε το Συμβούλιο·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

12 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, αφενός, λόγω της φύσεως της προσβαλλομένης πράξεως και, αφετέρου, λόγω του γεγονότος ότι η εν λόγω πράξη δεν αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

13 Όσον αφορά τη φύση της προσβαλλομένης πράξεως, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης δεν επιτρέπει στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα να ασκούν προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεων γενικής ισχύος, όπως είναι οι κανονισμοί. Ωστόσο, τούτο δεν αποκλείει τη δυνατότητα υπαγωγής τέτοιου είδους πράξεων στον έλεγχο νομιμότητας που ασκεί ο κοινοτικός δικαστής, στο πλαίσιο μιας προσφυγής ακυρώσεως ασκούμενης από ορισμένα κοινοτικά όργανα ή από κράτος μέλος. Επιπλέον, η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του άρθρου 177 της Συνθήκης ή η διαδικασία της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 184 της Συνθήκης επιτρέπουν επίσης στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί έλεγχο νομιμότητας επί των κανονιστικού χαρακτήρα πράξεων.

- 14 Το Συμβούλιο προσθέτει συναφώς ότι, μολονότι είναι αληθές ότι, κατά τη σχετική νομολογία, το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως δεν εξαρτάται από τον χαρακτηρισμό της προσβαλλομένης πράξεως, αλλά από το αν έχει χαρακτηρίρα αποφάσεως έναντι του προσφεύγοντος, γεγονός παραμένει ότι, εν προκειμένω, η προσφυγή αφορά μια κανονιστική πράξη γενικής ισχύος, η οποία εφαρμόζεται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων.
- 15 Ωστόσο, υπό ορισμένες συνθήκες, δεν μπορεί να αποκλειστεί να μπορούν ορισμένοι κανονισμοί, οι οποίοι, λόγω της φύσεως και του περιεχομένου τους, έχουν κανονιστικό χαρακτήρα, να αφορούν ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Στην περίπτωση αυτή, οι εν λόγω κανονισμοί έχουν συγχρόνως κανονιστικό χαρακτήρα και, έναντι ορισμένων ενδιαφερομένων ιδιωτών, χαρακτήρα αποφάσεως.
- 16 Ωστόσο, τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Πράγματι, όσον αφορά το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη πράξη αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 1103/97 δεν θίγει τον προσφεύγοντα λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτόν ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τον χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τον εξατομικεύει, εντεύθεν, κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη μιας αποφάσεως. Πράγματι, όπως παραδέχεται και ο ίδιος ο προσφεύγων στο δικόγραφο της προσφυγής του, θα υποχρεωθεί «ως απλός πολίτης (...), όπως και όλοι οι άλλοι, να χρησιμοποιεί καθημερινά από την 1η Ιανουαρίου 2002 το νέο ευρωπαϊκό νόμισμα». Το Συμβούλιο συνάγει εντεύθεν ότι, μολονότι είναι αληθές ότι ο επίδικος κανονισμός «αφορά» τον προσφεύγοντα, δεν τον αφορά ατομικά υπό την έννοια της σχετικής νομολογίας.
- 17 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου δεν λαμβάνει υπόψη τις ιδιαιτερότητες της προκειμένης περιπτώσεως, οι οποίες, κατά την άποψή του, μπορούν να δικαιολογήσουν αν όχι μια μεταβολή της σχετικής νομολογίας, τουλάχιστον μια ενδεδειγμένη ερμηνεία, τούτο δε για δύο λόγους.

- 18 Πρώτον, μολονότι είναι αληθές ότι η εισαγωγή του ενιαίου ευρωπαϊκού νομίσματος θα αφορά όλους τους πολίτες, γεγονός παραμένει ότι θα αφορά ειδικότερα κάποιες περιορισμένες κατηγορίες. Συναφώς, ο προσφεύγων τονίζει ότι είναι κύριος μιας ομολογίας του γαλλικού Δημοσίου Ταμείου (obligation assimilable du Trésor français, στο εξής: ΟΑΤ), που είναι εκφρασμένη σε ECU, με αποτέλεσμα να ανήκει σε μια από αυτές τις περιορισμένες κατηγορίες.
- 19 Δεύτερον, ο προσφεύγων διατείνεται ότι η αλλαγή της ονομασίας του ευρωπαϊκού νομίσματος, η οποία πραγματοποιείται κατά παράβαση των διατάξεων της Συνθήκης, θίγει την άσκηση της εθνικής κυριαρχίας κατά τρόπο τόσο σοβαρό ώστε πρέπει να θεωρηθεί ότι τον αφορά άμεσα και ατομικά. Συναφώς, επικαλείται μια απόφαση του Højesteret, το οποίο, στις 12 Αυγούστου 1996, έκρινε παραδεκτή προσφυγή ασκηθείσα από φυσικά πρόσωπα, με την οποία αυτά αμφισβήτησαν τη νομιμότητα ορισμένων διατάξεων της Συνθήκης, για τον λόγο ότι η προσβολή της εθνικής κυριαρχίας συνιστούσε τόσο σοβαρή ζημία ώστε να αφορά άμεσα και ατομικά κάθε πολίτη. Κατά τον προσφεύγοντα, η νομολογία αυτή, μολονότι είναι επιπέδου διαφορετικού από του Δικαστηρίου, θα έπρεπε, ωστόσο, να μεταφερθεί στο κοινοτικό δίκαιο.
- 20 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι το απαράδεκτο της παρούσας προσφυγής δεν αποκλείει την υποβολή στο Δικαστήριο προδικαστικού ερωτήματος σχετικού με τη νομιμότητα του επίδικου κανονισμού, ο προσφεύγων αντιτάσσει ότι κατά την ημερομηνία εκείνη το ενιαίο νόμισμα θα έχει ήδη τεθεί σε κυκλοφορία, οπότε θα είναι απίθανο να αμφισβητήσει το Δικαστήριο το κύρος του.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 21 Σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο κρίνει επί του απαράδεκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου αυτού. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο, έχοντας διαφωτιστεί επαρκώς από την εξέταση της παρούσας δικογραφίας, φρονεί ότι παρέλκει η διεξαγωγή της προφορικής διαδικασίας.

- 22 Εκ προοιμίου, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, δεν είναι παραδεκτή η προσφυγή ιδιώτη κατά πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα, όπως είναι ο κανονισμός, και ότι ο χαρακτήρας μιας τέτοιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση λόγω της δυνατότητας προσδιορισμού κατά το μάλλον ή ήττον με ακρίβεια του αριθμού ή της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται, εφόσον είναι βέβαιο ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται βάσει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, οριζομένης από την επίμαχη πράξη (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1992, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψεις 24 και 25, διάταξη του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1993, C-168/93, Gibraltar και Gibraltar Development κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-4009, σκέψη 12, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 1995, T-107/94, Kik κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1717, σκέψη 35).
- 23 Ωστόσο, ακόμη και αν η επίμαχη κανονιστική πράξη αποδεικνύεται ότι αποτελεί στην πράξη γενικό και αφηρημένο μέτρο, από τη σχετική νομολογία απορρέει επίσης ότι ο κανονιστικός χαρακτήρας της προσβαλλομένης πράξεως δεν αποκλείει το ενδεχόμενο, υπό ορισμένες περιστάσεις, να αφορά ατομικά ορισμένους ιδιώτες ή ενδιαφερομένους επιχειρηματίες (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, σκέψη 13, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 66· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 4ης Οκτωβρίου 1996, T-197/95, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1283, σκέψη 31, της 10ης Δεκεμβρίου 1996, T-18/95, Atlanta και Internationale Fruchthimport Gesellschaft Weichert κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1669, σκέψη 47, και της 3ης Ιουνίου 1997, T-60/96, Merck κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-849, σκέψη 40). Για να μπορεί ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο να ισχυριστεί ότι μια κανονιστική πράξη το αφορά ατομικά, πρέπει να θίγεται λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτό ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, ειδικά σ. 942, και προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1995, T-12/93, CCE de Vitteil κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1247, σκέψη 36, και της 13ης Δεκεμβρίου 1995, συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 51· προαναφερθείσα διάταξη Merck κ.λπ., σκέψη 41).

- 24 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί υπό το φως της προαναφερθείσας νομολογίας αν ο προσφεύγων θίγεται από τον κανονισμό 1103/97 λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτόν και αν υπάρχει μια πραγματική κατάσταση που τον χαρακτηρίζει, υπό το πρίσμα της εν λόγω πράξεως, σε σχέση με κάθε άλλον ιδιώτη, ώστε να μπορεί να είναι παραδεκτή η προσφυγή του κατά του κανονισμού αυτού δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 25 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εάν ο προσφεύγων θίγεται από την αλλαγή της ονομασίας του ενιαίου νομίσματος από «ECU» σε «ευρώ», τούτο συμβαίνει υπό την αντικειμενική του ιδιότητα ως πολίτη κράτους μέλους και ως χρήστη του ενιαίου νομίσματος και θίγεται με τον ίδιο τρόπο όπως κάθε άλλος πολίτης ή επιχείρηση κράτους μέλους. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη τον αφορά ατομικά υπό την έννοια της προαναφερθείσας νομολογίας (βλ., ανωτέρω, σκέψη 23).
- 26 Συναφώς, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων είναι κύριος μιας ΟΑΤ εκφρασμένης σε ECU (βλ., ανωτέρω, σκέψη 18) δεν αρκεί για τη νομιμοποίησή του δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Πράγματι, όπως υπενθυμίστηκε ανωτέρω, η δυνατότητα προσδιορισμού κατά το μάλλον ή ήττον με ακρίβεια των υποκειμένων δικαίου που θίγονται από την προσβαλλόμενη πράξη ουδόλως σημαίνει ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι η πράξη αυτή αφορά ατομικά τα εν λόγω υποκείμενα δικαίου, υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, εφόσον είναι βέβαιο ότι η εν λόγω πράξη εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις οι οποίες αναπτύσσουν έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων προσδιοριζομένων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο (βλ., ανωτέρω, σκέψη 22 και την προαναφερθείσα νομολογία). Όμως, ο κανονισμός 1103/97, σχετικά με ορισμένες διατάξεις που αφορούν την εισαγωγή του ευρώ, εφαρμόζεται ακριβώς σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και αναπτύσσει αποτελέσματα έναντι των κοινοτικών πολιτών και των κοινοτικών επιχειρήσεων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, αποκλειστικά λόγω της αντικειμενικής τους ιδιότητας ως πολιτών κράτους μέλους και ως χρηστών του ενιαίου νομίσματος. Εξάλλου, στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού εκτίθεται συναφώς ότι «η εισαγωγή του ευρώ άπτεται της καθημερινής ζωής ολοκλήρου του πληθυσμού των συμμετεχόντων κρατών μελών».

- 27 Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η νομική κατάσταση του προσφεύγοντος θίγεται λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τον χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τον εξαιτομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη.
- 28 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η αλλαγή της ονομασίας του ενιαίου νομίσματος, η οποία πραγματοποιείται κατά παράβαση των διατάξεων της Συνθήκης που αφορούν την αναθεώρησή της, συνιστά μια τόσο σοβαρή προσβολή της εθνικής κυριαρχίας ώστε να πρέπει να γίνει δεκτό ότι αφορά άμεσα και ατομικά, υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, κάθε πολίτη. Πράγματι, από την προαναφερθείσα νομολογία (βλ., ανωτέρω, σκέψη 23) προκύπτει ότι η νομιμοποίηση των ιδιωτών δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης εξαρτάται από το εάν τα αποτελέσματα της προσβαλλομένης πράξεως θίγουν τον προσφεύγοντα κατά τρόπο ώστε να τον εξαιτομικεύουν σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο το οποίο επίσης αφορά μια τέτοια πράξη. Όμως, ο προσφεύγων δεν απέδειξε πώς θα μπορούσε να θίγεται λόγω της αλλαγής, διά του επίδικου κανονισμού, της ονομασίας του ενιαίου νομίσματος.
- 29 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η ενδεχόμενη κήρυξη της προφυγής του ως απαράδεκτης θα καταστήσει αμφίβολο τον έλεγχο του κύρους του κανονισμού, τον οποίο το Δικαστήριο θα μπορούσε στη συνέχεια να ασκήσει εντός του πλαισίου του άρθρου 177 της Συνθήκης, αρκεί να παρατηρηθεί ότι, όταν η εκ μέρους των φυσικών και νομικών προσώπων άσκηση προφυγής ακυρώσεως κατά πράξεων γενικής ισχύος είναι απαράδεκτη, επειδή τα εν λόγω πρόσωπα δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, τα πρόσωπα αυτά μπορούν πάντοτε να ασκήσουν τα άλλα ένδικα βοηθήματα που προβλέπει η Συνθήκη και τα οποία σκοπούν στη διασφάλιση του ελέγχου της νομιμότητας των κοινοτικών πράξεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, *Les Verts* κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψη 23). Όσον αφορά, ειδικότερα, την ένδικη προστασία που διασφαλίζεται ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και, διά του μηχανισμού της προδικαστικής παραπομπής, ενώπιον του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων δεν εξηγεί εν πάση περιπτώσει τους λόγους για τους οποίους η προστασία αυτή θα μειωνόταν εάν η παρούσα προφυγή κρινόταν απαράδεκτη. Κατά συνέπεια, αυτό το επιχείρημα του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 30 Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ³¹ Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει, ενόψει των αιτημάτων του καθού, να καταδικαστεί να φέρει τα δικαστικά έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη.
- 2) Ο προσφεύγων φέρει τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 12 Μαρτίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Καλογερόπουλος